

Smutku propadlá, plná divadla,
hlavní roli hrát nemá s kým
Tak ji našel on, výzvu, Markétku,
bosou baletku, nad trním.
Cítí krev spánků, tváře jí začli kvést,
dým od opánků, v zorničkách zrcadla hvězd.

Čekání, dávno ukryté,
řekne prevíte, nech mne žít.
Jaká zrada v nás, vždyť ten vnitřní hlas,
vlastně dávno nám náleží.
Ještě ve dveřích trocha váhání,
co teď opouští, co ji pohání,
a už mizí břeh, jen ho nech tvůj dech,
už ti pro lásku nepatří.

R: Óh, bláznivý valčík, z dálky slyší hrát,
právě se loučí a příběh dostává spád.

Čtvrtým rozměrem, prázdným úderem,
vášní silnou jako ďábel sám.
Tím je možné jen její zkrásnění,
básně vedle ní jsou jen krám.
Splácí dluh králům podsvětí,
snad se zasvětit, je však k nebi blíž.
Paní půlnoci tváře obrátí, všichni prokletí,
když je svázán kříž.

R: Óh, bláznivý valčík, z dálky slyší hrát,
jak jen bez závisti, jí do tváře se podívat.